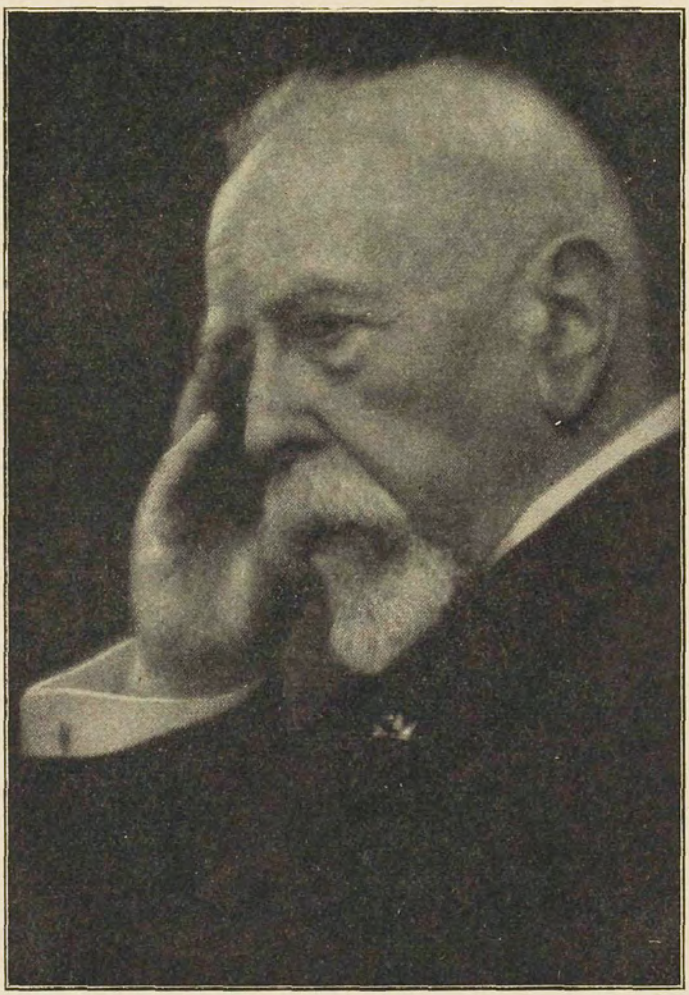

Prof. Mr. D. P. D. FABIUS.

alleen voor de aan haar zorg toebetrouwde studenten maar ook voor ons Hoogleeraren heeft gedaan; de cultureele invloed, dien zij op onze studenten uitoefent, maar niet minder haar trouwe zorg voor hun geestelijk en lichamelijk welzijn kan door ons niet genoeg op prijs worden gesteld.

Zoo blijft dan alleen de laatste taak voor mij over om het Rectoraat, dat vooral dit jaar een eerepost was, over te dragen aan u, Mr. H. Dooyeweerd, dien Directeuren op voordracht van den Senaat tot Rector Magnificus hebben benoemd. Voor mij zelf is het een oorzaak van dank, dat ik mijn taak volbrengen mocht en nu weer terugkeer tot de rij der gewone hoogleeraren. En met vol vertrouwen draag ik het teeken der rectorale waardigheid aan u over. Al behoort ge tot de jongeren, de zin voor de Gesetzmässigkeit, die voor u als het characteristicum van het Calvinisme geldt, zal u tot een trouwen hoeder maken van recht en zede in onzen kring, terwijl uwe jovialiteit en bonhomie ons waarborg zijn, dat de rectorale scepter in uw hand niet te zwaar op ons drukken zal. Moge bij de vervulling van uw taak God de Heere u de noodige wijsheid en kracht geven. Zoo proclameer ik u dan Mr. Herman Dooyeweerd tot Rector Magnificus der Vrije Universiteit; ik roep u het Salve Rector Magnifice, iterumque salve toe om te eindigen met den alouden heilwensch: Vivat crescat, floreat Universitas nostra.

---

§ 8. In Memoriam Prof. Mr. D. P. D. Fabius.

Bij het ter aarde bestellen van het stoffelijk overschot van Prof. Mr D. P. D. Fabius sprak de heer Idenburg onderstaande rede, die bij de foto van wijlen Prof. Fabius in dit jaarboek als in memoriam van den ontslapene wordt opgenomen:

Op verzoek van de familie moge ik, in geen andere hoedanigheid dan als vriend, een ook met het oog op het jaargetijde *kort* woord spreken.

Nog geen 6 maanden geleden bereikte Prof. Fabius den leeftijd van 80 jaren. Hij was toen schijnbaar nog in ongebroken kracht. Opgewekt en dankbaar vierde hij dien feestdag, ons allen verbazend door zijn lichamelijke en geestelijke vermogens. Toch had de ziekte, die hem ten grave sleepte, zich toen reeds aangekondigd, zonder dat hij zich van haar ernst bewust was.

Op dien 80sten verjaardag had ik het voorrecht tot hem en tot Mevrouw Fabius het woord te mogen richten in naam van een vrienden- en leerlingenkring. Ik trachtte toen een overzicht te geven van dat rijke en vruchtbare leven; ook de dagbladen hebben toen — en ook nu weder — dat leven van arbeid en toewijding geschetst. Op dit oogenblik en op deze plaats meen ik daarvan te mogen zwijgen. Het

zou worden een verheerlijken van den mensch; terwijl indien ergens dan zeker bij een graf, alleen God groot is. Bovendien zou die menschverheerlijking slecht passen bij de zielsgesteldheid, waarin ik hem de laatste maanden herhaaldelijk aantrof en geheel ingaan tegen den uitdrukkelijken wensch van den overledene.

Het was voor hem een zware strijd om te leeren begrijpen, dat hij niet op herstel van deze ziekte kon rekenen; hij meende geruimen tijd, dat nog een werkperiode vóór hem lag. Van het oogenblik echter, dat hij zag, dat het op het einde aanging, was er volkomen overgave aan Gods wil; maar niet dadelijk was er de blijdschap der geloofsverzekerdheid.

Fabius was niet altijd gemakkelijk voor anderen, maar hij was het zeker ook niet voor zich zelven. Hij verkeerde onder het diep besef van Gods majesteit en heiligheid, van eigen zonde en onwaarde. Eerst na veel bidden en strijden kon hij dan ook voor zich persoonlijk ten volle het heil in Christus kinderlijk aannemen en uit persoonlijke ervaring bevestigen, dat Jezus een volkomen verzoening voor al zijne zonden was. Hij deed dit, en een van de laatste woorden, die van hem opgevangen werden, was een beroep op Gods genadige ontferming.

Zoo is deze scherpe denker en kloeke strijder, deze man van onkreukbare oprechtheid en grooten zedelijken moed de eeuwigheid ingegaan als een in zich zelven armen zondaar, die alleen opzag naar Golgotha's Kruis en die bouwde op Gods souvereine genade, die hij in zijn leven zoo vaak had verheerlijkt.

Daardoor bevestigend de roepstemmen, die in woord en geschrift van hem uitgingen. Opdat God alleen zou worden grootgemaakt.

Aldus willen wij hem gedenken; als een door Christus verloste; als een gave van God aan ons volk (in 't bijzonder aan dat volk, dat geleerd heeft met hem voor God te buigen); als een gave, waarvoor de Heere worde gedankt.

Zóó blijft zijne herinering voorleven voor de zijnen; voor zijne rouwdragende weduwe, voor zijne stiefkinderen en familie, voor zijne collega's en vrienden en leerlingen; en blijft van dit leven en van dit sterven een sprake uitgaan tot grootmaking van Gods vrije genade.

---

§ 9. Studiebeurzen.

Volgens art. 198 van de Hooger Onderwijswet, kan aan ten hoogste tien onvermogende studenten van buitengewonen aanleg bij elke bijzondere Universiteit een beurs van niet meer dan *f* 800.— uit 's Rijkskas worden verleend.

Aanvragen voor de hier bedoelde beurzen moeten, op gezegeld request aan den Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen, worden ingediend bij het College van Curatoren.